

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.21.095/2013/5.szám

A Kúria a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szabó Balázs Gábor ügyvéd) által képviselt felperesnek alperes ellen végrehajtás megszüntetése iránt a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság előtt 2.P.XVIII.21.452/2012. számon folytatott és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 47.Pf.640.485/2012/3. számú ítéletével befejezett perében, az említett számú jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá az államnak - felhívásra - 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az alperes és a felperes ügyvezetése alatt álló Kft. között 2008. július 29-én éven túli lejáratú kisvállalkozói hitelszerződés jött létre, amelynek alapján az alperes 202.847 svájci frankot tartott a Kft. rendelkezésére 2008. július 31-től augusztus 28-ig. A szerződő felek a hitelszerződés 3.1. és 3.2. pontjában megállapodtak abban, hogy a kölcsön után fizetendő kamat alapjául szolgáló éves kamatláb mértéke változó, a hitelkeret devizanemének megfelelő, a folyósítás napján érvényes egyhavi svájci frank Libor kamatláb bázis plusz 4,5% kamatrés (a folyósításkor a kamat évi 6,78% volt), a kamatláb a kamatperiódus első banki munkanapján érvényes egyhavi svájci frank Libor, mint referencia kamatláb értékéhez igazodva, azzal megegyező mértékben és azzal egyidejűleg változik a soron következő kamatperiódusra.

A szerződés 7.2.1. pontjában a Kft. az alperes által tett nyilatkozatot vagy közjegyzői tanúsítványt elfogadta a terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás közokirati tanúsításaként, és alávetette magát annak, hogy végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén az alperes felkérésére közjegyző tanúsítsa a kölcsön- és járuléktartozás összegét.

A szerződő felek kijelentették: a szerződés elválaszthatatlan

részét képezik az alperesnek a vállalati aktív banki szolgáltatásokra vonatkozó általános szerződési feltételei, üzletszabályzata, illetve a mindenkor hatályos hirdetmény (együttesen: általános szerződési feltételek), amelyeknek rendelkezései a felek számára kötelezőek, kivéve ha a felek írásban kifejezetten ettől eltérően nem állapodnak meg.

A tartozás visszafizetéséért a felperes készfizető kezességet vállalt: kötelezte magát, hogy írásbeli felszólítás alapján megfizeti az alperesnek mindazt az összeget, amelyet a Kft. a hitelszerződés alapján az abban meghatározott esedékességi időpontban nem teljesített és amelyet az alperes a felperesnek küldött felszólításban ilyen összegként megjelölt. A felperes kötelezettséget vállalt arra is, hogy a kezességvállalási szerződés alapján fennálló kötelezettségeit abban a pénznemben teljesíti, amelyben a készfizető kezességvállalással biztosított kötelezettséget meghatározták, kivéve, ha az jogszabály erejénél fogva nem lehetséges, amely esetben köteles egy akkora összeget az alperes rendelkezésére bocsátani, amely a biztosított kötelezettségek pénznemében számítva a teljesítés napján megfelel a kezességvállalási szerződés alapján fizetendő összegnek, az alperes adott devizavételi árfolyamát figyelembe véve.

A Kft. és a felperes tudomásul vették azt, hogy az alperes nem teljesítés esetén felmondhatja kölcsönjogviszonyt, és a felmondást tartalmazó közjegyzői okirat záradékolásával végrehajtást kezdeményezhet.

Az alperes 2009. október 21-én közokiratba foglaltan felmondta a kölcsönszerződést és felszólította a kötelezetteket 201.240,8 svájci franknak 8 napon belüli megfizetésére. Az alperes kérelmére a bíróság 2010. április 27-én végrehajtási záradékkal látta el a felmondást tartalmazó közjegyzői okiratot és elrendelte a végrehajtást 193.952 svájci franknak és járulékainak megfizetésére a felperessel szemben.

A felperes keresetében a végrehajtás megszüntetését kérte. Álláspontja szerint az alperes és a Kft. között létrejött hitelszerződés jogszabályba ütközik, emiatt semmis: a szerződés 3.2. és 7.2.1. pontjai egyedileg meg nem tárgyalt általános szerződési feltételeket, tisztességtelen kikötést tartalmaztak, a Ptk. 209/A.§ (2) bekezdésébe ütköztek. Kihangsúlyozta: fogyasztónak minősül, a szerződés azonban az ő hátrányára megfordította a bizonyítási terhet, ezzel korlátozta igényérvényesítési lehetőségét. Az alperes nem alkalmazhatott volna saját devizaárfolyamot, mivel nem tájékoztatta őt ennek meghatározási módjáról. A szerződés egyébként sem tartalmazott rendelkezést az árfolyamrésre vonatkozóan, továbbá nem tartalmazta a teljes hiteldíjmutatót és ezen hiányosságok miatt a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210.§ (3) bekezdésébe és a szerződéskötéskor hatályban volt 213.§ (1) bekezdés c) pontjába ütközően semmis.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes külföldi pénznemben nem köthetett volna szerződést, csak forintban adhatott volna kölcsönt a fogyasztónak. A svájci frank „fiktív szerződési elem”, amely ténylegesen nem állt rendelkezésre, a végrehajtás mégis ebben a pénznemben került elrendelésre, amely önmagában jogszabálysértő.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Azzal érvelt, hogy a megkötött hitelszerződés nem jogszabálysértő, és egyébként sem minősült fogyasztói szerződésnek. Devizahitelek esetében az árfolyamváltozással járó kockázat a hitelkeretet igénybe vevőt terheli.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Ítéletének indokolásában rámutatott: a felperes keresetében kizárólag a hitelszerződésben foglaltakat vitatta, a készfizető kezességvállalást tartalmazó szerződést nem támadta. A hitelszerződést megkötő Kft. azonban nem minősül fogyasztónak, az a tény, hogy a felperes személyi biztosítékot nyújtott a hitelszerződéshez, a piaci szereplők között létrejött „üzleti” kölcsönszerződést nem alakította át fogyasztási szerződéssé. Ebből következően az adott jogviszonyra nem alkalmazhatóak a fogyasztók jogi védelmére szolgáló jogszabályi rendelkezések, és a hitelszerződésnek a hiteldíjmutató, valamint az egyéb költségek egyértelmű kimunkálását sem kellett tartalmaznia.

Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a megkötött hitelszerződés devizaszerződés volt, a szerződő felek az eltérő „teljesítési pénznem” használatát tételesen nem zárták ki, ilyen esetben a szerződésben szereplő elszámolási pénznem a kirovó pénznem, a teljesítés bármilyen eltérő más pénzneme pedig a lerovó pénznem. A kirovó/lerovó ügyleteket a Ptk. 231.§ (1) bekezdése szabályozza, ebből következően a szerződés nem ütközött jogszabályba, nem tilos szerződés, és mivel a szerződő felek kifejezetten nem rendelkeztek a svájci frank fizetőeszköz kizárólagosságáról (ellenkező kikötés hiányában) az alperesnek a kölcsön lehívásakor forintban kellett teljesítenie, az így biztosított kölcsön törlesztése, annak elszámolása pedig történhetett a Ptk. 231.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint. Nem volt akadálya annak, hogy a végrehajtást a devizában kifejezett követelésre rendelték el.

Kitért az elsőfokú bíróság indokolása arra is, hogy eltérő rendelkezés (szerződési kikötés) hiányában nem sértett jogszabályt az alperes, amikor a saját üzletmenetében érvényesülő árfolyamokat alkalmazta eljárása során. Az alperes a Hpt. 210.§ (3) bekezdése értelmében jogosult volt a kamat egyoldalú módosítására.

A felperes fellebbezését elbíráló másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, utalt annak helyes indokaira és megerősítette: a felperes és az alperes között létrejött szerződés nem fogyasztási szerződés, ezért a Hpt.-nek a fogyasztási szerződésre vonatkozó rendelkezései nem irányadóak. Ezzel szemben a

jogvita elbírálása során a Hpt. 210.§-ában foglaltakat kellett alkalmazni, amely rendelkezések esetleges megsértéséhez a törvény nem fűzi jogkövetkezményként a semmisséget, egyébként is a hivatkozott jogszabályi rendelkezésnek megfelelt a felek között létrejött szerződés és az alperes eljárása. Az adott perben a bíróság döntése vagy a végrehajtás megszüntetésére, vagy a kereset elutasítására irányulhatott, ezért a Hpt. 210.§ (2) bekezdésében foglaltak megítélése szempontjából nincsen annak jelentősége, ha nem állt rendelkezésre a peres iratok között az alperes általános szerződési feltétele.

Kiemelte a másodfokú bíróság: a szerződés megkötésekor nem tiltotta jogszabály, hogy a kölcsön összege svájci frankban kerüljön meghatározásra és azt sem, hogy az ún. kirovó pénznem eltérjen a lerovó pénznemtől; ebben a kérdésben a szerződő felek szabadon megállapodhattak. A szerződéskötés időpontjában az ilyen tartalmú szerződések összhangban álltak azok társadalmi megítélésével.

Rámutatott a másodfokú bíróság arra is: alaptalanul sérelmezte azt a felperes, hogy közvetlen végrehajtásra került sor vele szemben, hiszen az okiratot szerkesztő közjegyző tájékoztatta a szerződő feleket, így a felperest is a végrehajtás záradékolás útján való elrendelésének lehetőségéről, egyébként is a végrehajtás ilyen módon való elrendelésének feltételei fennálltak.

A jogerős ítélet ellen - mindkét fokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése, elsődlegesen a keresetnek helyt adó ítélet meghozatala, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítása végett - a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Változatlanul állította, hogy a perbeli szerződés a Hpt. 210.§ (2) bekezdésébe ütközik, ezért a Ptk. 200.§ (2) bekezdése alapján semmis.

Kihangsúlyozta, hogy a semmisség megállapítása érdekében nem csak a Hpt. 213.§ (1) bekezdésének c) pontjára hivatkozott, hiszen beadványaiban részletesen kifejtette, hogy mit jelent az árfolyamrész és azt miért kell költségnek tekinteni. Az árfolyamrészt ugyanúgy kellett volna feltüntetni a szerződésben, mint a kamatot, vagy a kezelési költséget: számértékkel meghatározva és %-ban kifejezve, hiszen az árfolyamrész a Hpt. korábban hatályos 213.§-ában említett költségnek minősül. Ha a fogyasztónak meg kell fizetnie a hitelező részére a hitelező által alkalmazott és bármikor módosítható eladási és vételi árfolyam különbözetét, az árfolyamrészt, akkor ezt mint a devizaalapú hitelekhez kapcsolódó speciális költséget, a szerződésnek tartalmaznia kellett volna. A perrel érintett szerződésben az árfolyamrész nem szerepelt, ezért az érvénytelen.

A felülvizsgálati kérelme elbírálása során kérte figyelembe venni a Kúria Gfv.VII.30.078/2013/14. számú határozatában foglaltakat is.

Rámutatott arra, hogy érvényes kölcsönszerződés alapján csakis pénzügyi és számviteli bizonylatokkal bizonyíthatóan rendelkezésre bocsátott devizaösszeg követelhető annak kamataival együtt, azonban

az átadott forintösszegnek nem lehet árfolyam-különbözete, hiszen a Ptk. 523.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint a kölcsönszerződés alapján a hitelintézet vagy más hitelező köteles meghatározott pénzösszeget az adós rendelkezésére bocsátani, az adós pedig köteles a kölcsön összegét a szerződés szerint visszafizetni. A Hpt. 2. számú mellékletének 10.2. pontjában foglaltak szerint a hitelező és az adós között létesített hitel-, illetőleg kölcsönszerződés alapján a pénzösszeg rendelkezésre bocsátása a pénzkölcsönnyújtás, amelyet az adós a szerződésben megállapított időpontban kamat ellenében vagy anélkül köteles visszafizetni.

A Ptk. 231.§ (2) bekezdésében foglaltak pénztartozás esetében alkalmazhatók, de nem kölcsöntartozásból eredő pénztartozás vonatkozásában.

Kiemelte: alaptalan az alperes hivatkozása, mely szerint a „devizahitelek” kihelyezését törvény nem tiltotta, hiszen a Ptk. 523.§ (1) bekezdése kötelező rendelkezés a pénzkölcsön nyújtását illetően és ebben az esetben nincs szükség tiltást megfogalmazó törvényre. Összefoglalva: nem lehet kölcsönszerződés esetén deviza kölcsöntől kérni beszélni, amikor forintot bocsátottak rendelkezésre. A rendelkezésre bocsátott összeggel a „devizanem is rendelkezésre lett bocsátva”, kölcsönnyújtás esetében e kettő nem választható szét. A jogvita elbírálása során a speciálisnak számító Ptk. 523.§-t és a Hpt. 10.2. pontban foglaltakat nem válthatja fel az általánosnak tekinthető Ptk. 231.§-a.

Utalt továbbá arra: nem lehetett volna záradékkal ellátni a végrehajtás alapjául szolgáló közjegyzői okiratot, mivel az nem tartalmazta a kötelezettség, azaz a kölcsön összegét. Amit tartalmazott az svájci frankban meghatározott hitelkeret volt, és az adós mindaddig nem válik kötelezetté, amíg a kölcsönt fel nem veszi. Ezen túlmenően azért sem lehetett volna záradékolni a közjegyzői okiratot, mivel a szerződés jogszabályba ütközés miatt semmis.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására és felülvizsgálati költségének a megtérítésére irányult. Hangsúlyozta, hogy a felperes által támadott szerződés nem fogyasztási szerződés, nem alkalmazhatók a Ptk. 200.§ (2) bekezdésében, a Hpt. 213.§ (1) bekezdés c) pontjában foglaltak, a Hpt. 210.§ (2) bekezdése pedig semmisségi jogkövetkezményt nem fűz az esetleges jogellenességhez, így annak jogkövetkezménye a végrehajtás megszüntetése sem lehet.

A kölcsönfelvevő akarata nem forintkölcsön felvételére, hanem olcsó kölcsönre irányult, a kölcsönfelvevő és a felperes is tudatában volt annak, hogy elszámolási pénznemként svájci frank került kikötésre, hiszen ezen okból tudtak lényegesen olcsóbban hozzájutni a hitelhez.

Az adós visszafizetési kötelezettsége a szerződéssel keletkezik és a folyósítás esetleges elmaradása esetén mentesült volna ezen kötelezettsége alól. A rendelkezésre tartott összeg nem változott,

a kölcsön összege meghatározásra került, a változás látszólagos, a másik devizanemre való átváltási árfolyam változása miatt tűnhet változásnak.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Pp.270.§ (2) bekezdésében és a 275.§ (3) bekezdésében foglaltak együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálatot anyagi jogi vagy eljárásjogi jogszabálysértés egyaránt megalapozhatja; utóbbi azonban csak akkor, ha annak az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatása volt.

Az adott esetben a jogerős ítéleti döntés nem jogszabálysértő, a Kúria egyetért annak helytálló indokaival is, azokat megismételni nem kívánja, csupán a felülvizsgálati kérelemben foglalt többirányú érvelés kapcsán mutat rá az alábbiakra.

A felperes ügyvezetésével működő Kft. és az alperes éven túli lejáratú kisvállalkozói hitelszerződést kötöttek. Az ebből eredő jogvita elbírálásának alapjául szolgáló Hpt. 2. számú mellékletében az értelmező rendelkezések 10.1. pontja határozza meg a hitelnyújtás fogalmát, amelynek lényege a hitelező és az adós között írásban létesített hitelszerződés alapján meghatározott hitelkeret rendelkezésre tartása az adós részére, jutalék ellenében és a hitelező kötelezettségvállalása meghatározott szerződési feltételek megléte esetén a kölcsönszerződés megkötésére, vagy egyéb hitelművelet végzésére.

A felek között létrejött szerződés megfelelt az idézett értelmező rendelkezésben foglaltaknak, azonban a szerződés - a felperes felülvizsgálati érvelésével ellentétben - nem minősült fogyasztási kölcsönszerződésnek. A már említett értelmező rendelkezések 10.2. pontja szerint pénzkölcsönnyújtás a hitelező és az adós között létesített hitel-, illetőleg kölcsönszerződés alapján a pénzüsszeg rendelkezésre bocsátása, amelyet az adós a szerződésben megállapított időpontban - kamat ellenében vagy anélkül - köteles visszafizetni. Ezen meghatározáshoz képest a fogyasztási kölcsön fogalma szűkebb körű: a fogyasztási kölcsön a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához, illetve szolgáltatások igénybevételehez - a természetes személy részére - nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön, ha a kölcsönt a természetes személy nem üzletszerű tevékenysége keretében veszi igénybe (Hpt. 2. sz. melléklet III. Egyéb meghatározások 5. pont).

Az idézett értelmező rendelkezések alapján egyértelműen megállapítható, hogy a Kft. nem köthetett fogyasztási kölcsönszerződést az alperessel és ebből következően jogviszonyukra, illetve a felperes és az alperes közötti jogviszonyra a fogyasztási kölcsönszerződés szabályai nem alkalmazhatók, így nem alkalmazható a Hpt. 213.§-a sem.

A felperes a Kft. tartozásának visszafizetéséért készfizető kezességet vállalt, azaz a hitel nyújtásával összefüggésben személyi biztosítékot nyújtott. A kezesség legjellemzőbb tulajdonsága a járulékoság, ez többek között abban nyilvánul meg, hogy a kezes kötelezettsége ahhoz a kötelezettséghez igazodik, amelyért kezességet vállal. A kezesség mindig főkötelezettséget tételez fel, de a főkötelezettség minősítését nem változtatja meg járulékos jellegéből adódóan sem, azaz - ahogyan az elsőfokú bíróság helyesen megállapította - a felperes által vállalt készfizető kezesség nem alakította át fogyasztási kölcsönszerződéssé az alperes és a Kft. szerződését.

A perben eljáró bíróságok okszerűen jutottak arra a következtetésükre, hogy a jogvita elbírálására nem alkalmazható a Hpt. 213.§-a: a Hpt. 210.§-ában foglaltak irányadók, amely jogszabályi rendelkezéseknek megfelelt a felek között létrejött szerződés, és az alperes eljárása.

Mivel a felperes (a Pp.164.§ (1) bekezdése folytán rá háruló bizonyítási teher ellenére) nem bizonyította, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, ugyanakkor készfizető kezességvállalási kötelezettsége miatt helytállni tartozik a Kft. tartozásáért, nem indokolt a felperes ellen folyó végrehajtás megszüntetése.

A felperes további felülvizsgálati okfejtése kapcsán rámutat a Kúria: mivel a felek nem fogyasztási kölcsönszerződést kötöttek, jogvitájuk elbírálása során a bíróságoknak nem kellett azt vizsgálniuk, hogy az árfolyamrés (ami azt fejezi ki, hogy az adott deviza vételi és eladási árfolyama az adott időpontban hány százalékban tér el a deviza középárfolyamától) a Hpt. 213.§ (1) bekezdés c) pontjának megfelelően része volt-e a szerződésnek, azt költségként feltüntették-e.

A felperes további felülvizsgálati érveivel kapcsolatban a Kúria utal a 2013. december 16-án elfogadott 6/2013. Polgári Jogegységi Határozatban foglaltakra. A jogegységi határozat a jogerős ítélet meghozatalát követően került kihirdetésre, azonban összefoglalását adta a Kúria kialakított - eseti döntésekben már megnyilvánult - gyakorlatának, amely bírói gyakorlat a felülvizsgálati kérelem elbírálása során is irányadó és követendő.

A jogegységi határozat 1. és 2. pontjában foglaltak szerint a devizaalapú hitelkölcsön és pénzügyi lízingszerződések (a továbbiakban: devizaalapú kölcsönszerződések) devizaszerződések. A felek a hitelezőnek és az adósnak a kölcsönszerződésből fakadó pénztartozását egyaránt devizában határozták meg (kirovó pénznem) és azt mindkét fél forintban köteles teljesíteni (lerovó pénznem). E szerződéstípusnál az adós az adott időszakban irányadó

forintkölcsonnál kedvező kamatmérték mellett devizában adósodott el, amiből következően ő viseli az árfolyamváltozás hatásait: a forint gyengülése az adós fizetési terhének növekedését, erősödése pedig a csökkenését eredményezi. A devizaalapú kölcsönszerződés, mint szerződéstípus önmagában amiatt, hogy a kedvezőbb kamatmérték ellenében az árfolyamkockázat az adósnál jelentkezik, nem ütközik jogszabályba.

A kifejtettek szerint az alperes és a Kft. devizaalapú hitelszerződést kötöttek, a felperes a szerződésből a Kft.-re hárult kötelezettség teljesítéséért vállalt készfizető kezességet. A devizaalapú hitel-, kölcsön- és pénzügyi lízingszerződések lehetnek fogyasztóval kötött szerződések, de fogyasztónak nem minősülő jogalanyokkal is lehetett kötni pénzügyi intézménynek devizaalapú szerződéseket. A perbeli szerződés alapján az adós olyan konstrukcióban szerezte meg idegen pénz időleges használatának a jogát, amelyben a kirovó és a lerovó pénznem eltért, amely azzal jár, hogy az adósnak az esedékességkor olyan összeget kell forintban fizetnie (leróni), amely megegyezik a szerződésben devizában meghatározott pénztartozással. A devizaalapú kölcsönszerződés megkötésekor a kölcsönvevő szándéka arra irányult, hogy forintban jusson a kölcsönhöz és tartozását is forintban fizesse vissza, ugyanakkor kamatfizetési kötelezettsége a szerződéskötés idején a forintkölcsonre irányadó kamatnál jelentősen alacsonyabb legyen. Ennek az elvárásnak felelt meg a devizaalapú hitelezés konstrukciója, melynek alapjául a Ptk. 231.§-ának szabályai szolgáltak.

A devizaalapú kölcsön is devizakölcsön, mivel a felek a tartozást devizában határozták meg, ugyanakkor a hitelező a kölcsönt forintban köteles folyósítani, az adós pedig forintban köteles törleszteni, tehát mind a hitelező, mind az adós a devizában kirótt pénztartozását forintban rója le, amely megoldás tekintendő a Ptk. 231.§ (1) bekezdésében tételesen is rögzített főszabálynak.

A Ptk. meghatározza azt is, hogy a kirovó és a lerovó pénznem eltérése esetén hogyan kell kiszámítani a részlet összegét, azaz a teljesítéskor mennyit kell az adósnak fizetnie ahhoz, hogy kirótt tartozását teljesítse. A Ptk. 231.§ (2) bekezdése szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a kifizetés helyén is idején érvényben levő árfolyam alapulvételével kell átszámítani. Ez az átszámítás nem jelent pénzváltást, csupán a folyósított összegnek, illetve a törlesztett összegeknek a teljesítéskori árfolyam alapján történő kiszámítását.

Tekintettel arra, hogy a felperes nem bizonyította azt, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre, súlytalan az a felülvizsgálati hivatkozása, mely szerint nem lehetett volna záradékolni a végrehajtás alapjául szolgáló közjegyzői okiratot, mivel az nem tartalmazza a visszafizetendő kölcsön összegét. A felperes érvelésével kapcsolatban megjegyzést igényel, hogy a

Pp.369.§ a) pontjára alapított végrehajtás megszüntetése iránti pernek az a tárgya, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen létrejött-e, azonban nem lehet e pernek a tárgya - és ezért azt a felperes a felülvizsgálati eljárásban sem kifogásolhatja alappal -, hogy a végrehajtás elrendelése szabályszerűen, mégpedig a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) a végrehajtás elrendelése idején hatályos 21.§ (1) és (2) bekezdésébe foglaltaknak megfelelően történt-e. Ezek a körülmények a végrehajtási nemperes eljárás keretében, nem a végrehajtás megszüntetése iránt indult perben vizsgálhatók.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet - minthogy az nem sért eljárási szabályt és mindenben megfelel az irányadó anyagi jogi szabályoknak is - a Pp.275.§ (3) bekezdésében foglaltak alapján hatályában fenntartotta.

A Pp.270.§ (1) bekezdése alapján alkalmazásra kerülő Pp.78.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felperes viseli a saját felülvizsgálati költségét, továbbá köteles az alperes felülvizsgálati költségének a megfizetésére, amely költség az alperes képviselőjét ellátó jogi képviselő jogtanácsosi munkadíjának összege. A Kúria a munkadíj megállapításakor figyelemmel volt a Pp.67.§ (2) bekezdésében foglaltakra.

Az illetékeljegyzési jogban részesült felperes a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50.§ (1) bekezdés második fordulata, valamint 59.§ (1) bekezdésében, továbbá a 74.§ (3) bekezdésére figyelemmel irányadó, a bírósági eljárásban a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (Kmr.) 13.§ (2) bekezdésében foglaltak alapján köteles megfizetni, a lakóhelye szerint illetékes állami adóhatóság felhívására.

Budapest, 2014. február 12.

Dr. Harter Mária s.k. a tanács elnöke, Dr. Mocsár Attila Zsolt s.k. előadó bíró, Dr. Varga Edit s.k. bíró